

CD REVIEW'S

90-100: fenomenabel!

80-89: memorabel

70-79: zeer capabel

60-69: acceptabel

50-59: miserabel

40-49: incapabel

00-39: abominabel

ABORYM

Dirty

Agonia/Bertus

Leon van Rijnsbergen

75

Met een historie van ruim twintig jaar en diverse sterke albums op het conto, is het Italiaanse Aborym van groot belang geweest binnen het industrial/black metalgenre. Terwijl in het verleden de ex-zangers Attila Csihar (Mayhem) en Prime Evil (Mysticum) wellicht de meeste aandacht naar zich toe trokken, is oprichter en bandleider Malfeytor Fabban in werkelijkheid de belangrijkste man achter Aborym. Op het zesde volledige album van de band zijn - buiten de cleane vocalen die af en toe voorbijkomen - geen grote verrassingen te horen. De elektronische drums zijn zoals altijd meedogenloos, de gitaren duivels, de synthesizerpartijen fraai en Fabbans vocalen ijskoud. Hoewel de meeste nummers overtuigend zijn, staan er ook een paar mindere tracks op het album. De eindconclusie is daarom dat 'Dirty' weliswaar goed is, maar dat het ook niet het beste album is van Aborym. Op de promo die Aardschok ontvangen heeft, ontbreken helaas de bonustracks die wel op het eindproduct komen te staan. 'Dirty' wordt een dubbelalbum, met op de tweede schijf onder andere covers van Iron Maiden, Pink Floyd en Nine Inch Nails.

AIRBOURNE

Black Dog Barking

Roadrunner/Warner Music

André Verhulsen

70

Van de ontelbare AC/DC-klonen die deze planeet bevolken is Airbourne zonder twijfel de beste en meest succesvolste. Dat is met name te danken aan de hyperenergieke optredens van het kwartet. De twee tot nu toe verschenen albums, 'Runnin' Wild' en 'No Guts, No Glory', gaven namelijk niet bijster veel reden tot euforie. Het was in beide gevallen gewoon een en al AC/DC wat de klok sloeg, niets meer en niets minder. Plagiaat, diefstal, noem het hoe je wilt, maar feit is dat Airbourne nog nooit te betrappen is geweest op het maken van één originele noot muziek. Na een bezinningsperiode van ruim een jaar is de band nu dus aanbeld bij het o zo belangrijke derde album, in muziekjargon ook vaak omschreven als het make-it-or-break-it-album. Wat zal het worden? Welnu, wat mij betreft het laatste, want wederom beperkt Airbourne zich tot het zo goed mogelijk nappen van AC/DC. Door de weldadig geproduceerde achtergrondzang neigen sommige refreintjes weliswaar ook opzichtig naar Def Leppard, maar het zou te ver gaan om de band daar bonuspunten voor toe te kennen. Wie hoopte dat de lange pauze Airbourne tot nieuwe inzichten zou leiden komt helaas bedrogen uit. Eens een dief altijd een dief.

ANVIL

Hope In Hell

Steamhammer/SPV/Suburban

André Verhulsen

60

Het verhaal is bekend: dankzij De Film is het leven van Anvil voorgoed veranderd. De muziek daarentegen niet. Helaas, moet ik daar aan toevoegen. Anvil klinkt na de film nog precies zo als ervoor. Stiekem had ik gehoopt dat de film de mannen een onvermoede artistieke injectie of op z'n minst een flinke adrenalineboost zou hebben gegeven. Het in 2011 verschenen 'Juggernaut Of Justice' maakte korte metten met die illusie; afgezien van een sporadische uitschieter was het middelmaat troef. Een herhaling van zetten was het, op alle gebieden: muzikaal en tekstueel. Welnu, 'Hope In Hell' is wederom meer van hetzelfde. Geen enkele noot muziek erop is origineel. Elk van de elf (dertien als je de hidden tracks meetelt) nummers is een remake van een al eerder verschenen Anvil-nummer. Behalve „Through With You“, dat een schaamteloze rip-off is van Deep Purple's „Smoke On The Water“. Uitschieters zijn er ditmaal bovendien niet. 'Hope In Hell' meandert voor zonder ook maar ergens de oren te spitsen. En dan hebben we het nog niet

eens gehad over de bijzonder fantasievolle teksten en dito gitarsolo's. Samengevat: 'Hope In Hell' is megasaai en Anvil is weer terug bij af.

AMAZE ME

Guilty As Sin

AOR Heaven/Rough Trade

Maarten van Mameren

78

Het vorig jaar verschenen verzamalbum 'Ultimate Collection' was wellicht een aanwijzing dat er iets stond te gebeuren in het Amaze Me-kamp.

Toch komt dit studioalbum als een complete verrassing, ik had namelijk niet verwacht ooit nog nieuw materiaal van deze Zweedse AOR-formatie te horen. Vijftien jaar na 'Wonderland' blijkt dat dan toch een feit middels 'Guilty As Sin', een waardige opvolger van de drie platen die deze band eerder uitbracht. Opnieuw komt het duo Peter Broman/Conny Lind met een verzameling super catchy AOR-songs, vergelijkbaar met landgenoten als Alien, Street Talk en de Noorse burens On The Rise. Songtechnisch, vocaal en instrumentaal klinkt alles als een klok, slechts de matige productie staat een hogere score in de weg.

ARTLANTICA

Across The Seven Seas

Steamhammer/SPV/Suburban

Albert Wienen

84

'Across The Seven Seas' is het debuutalbum van een uitermate interessante nieuwe band. Artlantica is gebouwd op de resten van Artension en Angel

Of Eden. In de geleerden vind je zanger John West, gitarist Roger Staffelbach en op keyboards Mysteria. De rest van de bezetting wordt ingevuld door de gastmuzikanten Dani Löble (Halloween) en John Macaluso (Yngwie Malmsteen, TNT, Ark) op drums, Steve DiGiorgio (Sadus, Testament) op bas en Chris Caffery (Savatage, Trans-Siberian Orchestra) op gitaar. Het resultaat is een uitstekend album vol progressieve, neoklassieke power metal die, verdeeld over tien tracks, een erg diverse opzet kent. Met uitzondering van de power ballad „Ode To My Angel“ weet de band het gaspedaal goed te vinden. West is een erg goede zanger met een zeer herkenbare, charismatische stem. Hij weet zich op dit album omringd door prima muzikanten die elkaar de ruimte geven om te excelleren, zoals goed te horen is op het instrumentale „Return Of The Pharaoh Pt 3“. 'Across The Seven Seas' kent een uitstekende productie van de hand van Tommy Newton en klinkt als de spreekwoordelijke klok. Artlantica is niet alleen op papier een superband, maar maakt het in de praktijk meer dan waar met dit muzikale meesterwerk.

ASHENT

Flaws Of Elation

Lion Music/Bertus

Patrick Lamberts

63

Het debuutalbum 'Flaws Of Elation' van de Italiaanse progressieve metalband zag in 2006 voor het eerst het levenslicht. Lion Music biedt het

schijfje tijdelijk opnieuw aan wegens 'het recente succes van het nieuwste album 'Inheritance'', aldus de meegeleverde biografie. Om niet compleet in herhaling te vallen is er nieuw artwork gecreëerd en zijn er een aantal oude demo's afgestoft. Voor wie Ashent niet kent: qua stijl moet je denken aan een progressieve power metalband die wordt gedomineerd door gitaren en de hoge, theatrale zang van Amerikaan Steve Braun. Op de demo's kun je voornamelijk vocalist Max Zhena nog horen, en zo zijn er meer verschillen te ontdekken tussen de originele ideeën en de uiteindelijke gepresenteerde nummers. Zo klinken de oude composities een stuk kaler dan de demo's en is het drumwerk een stuk ingetogener. Het toch al niet zo boeiende album wordt er leuker noch interessanter op.

BATTLE BEAST

Battle Beast

Nuclear Blast/PIAS

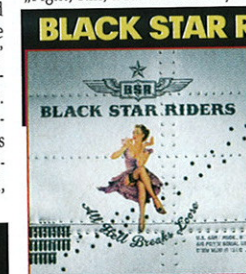
Renée van der Ster

70

Krap anderhalf jaar na debuut 'Steel' komt de jonge, Finse band Battle Beast al met een titelloze opvolger. De muziek van het sextet laat zich ken-

merken door een moderne kijk op het (re)produceren van jaren tachtig heavy metal en staat bol van bombast. Speerpunt, sellingpoint én verrassingsfactor was zangeres Nitte Valo, maar zij blijkt ergens vorig jaar te zijn ingeruild voor blonde Noora Louhimo. Het is dan ook snel hoorbaar dat er een aan-

tal zaken is veranderd. Waar Valo vocaal het nichtje van Udo Dirkschneider had kunnen zijn, horen we nu een heksenstem die het midden houdt tussen praten en krijsen. Ook kan de zwakke, cleane zang van Louhimo niet tippen aan die van haar voorganger. Vermoedelijk wordt de nieuwigheid daarom ook vaker vocaal ondersteund en bijgevallen door haar bandgenoten. Dit maakt het uiteraard wel weer een beetje meer 'heavy metal'. Over de gehele linie klinkt 'Battle Beast' een tikkelijne klinischer dan debuut 'Steel' en refereert de band toch nog aan Dirkschneider door middel van Accept-achtige riffs. Hoewel de kraker op het album ditmaal ontbreekt (zoals „Enter The Metal World“) mogen het lekkere heavy metal-nummer „Raven“ en het behoorlijk op Judas Priest leunende „Fight, Kill, Die“ er zeker zijn.

BLACK STAR RIDERS

All Hell Breaks Loose

Nuclear Blast/PIAS

Bastiaan Tuenter

80

Op de hoer mag dan Black Star Riders staan, maar het materiaal werd vorig jaar al geschreven, toen de band nog gewoon Thin Lizzy heette. De bezetting die de afgelopen jaren 'eer betoende' aan Phil

Lynott, Gary Moore en Lizzy's oeuvre heeft echter weinig meer van doen met de band van pakweg dertig jaar geleden. Drummer Brian Downey en toetsenist Darren Wharton zijn inmiddels ook vertrokken en alleen oudgediende Scott Gorham is nog van de partij. Hoe dan ook, de gitarist slaat op 'All Hell Breaks Loose' een muzikale richting in die zwaar schurkt tegen het succesvolste tijdperk van Thin Lizzy, dat van 'Jailbreak', 'Johnny The Fox' en 'Bad Reputation'. Er spreekt weliswaar respect (en gezond verstand) uit het feit dat Gorham een nieuwe bandnaam koos, maar het ligt er duimendik bovenop: alles aan Black Star Riders ademt Thin Lizzy. „Bound For Glory“ laat zich qua structuur, twinleads en refreinen zelfs beelusteren als een alternatieve versie van „Boys Are Back In Town“. En zo zijn er meer nummers die het verleden doen herleven, zoals de titeltrack, „Hey Judas“ en „Hoodoo Voodoo“, die stuk voor stuk beschikken over stoere riffs die op speelse en swingende manier worden gespeeld. Op gepaste momenten vlamt Black Star Riders zoals Thin Lizzy dat vroeger ook deed, maar over het algemeen klijnt het anno 2013 toch iets minder frivol, wat deels te wijten is aan een beduidend strakker en moderner geluid. Apart is wel dat men - vier Amerikanen - in de vorm van „Kingdom Of The Lost“ een meezinger in de traditie van Ierse folklore in huis heeft gehaald. De enige echte ler in het gezelschap is namelijk Ricky Warwick, die zich een adequate zanger toont. Natuurlijk, hij is geen Phil Lynott, en mist ook diens charisma, maar hij benadert zijn illustere voorbeeld akelig goed, en levert ook tekstueel uitstekend werk. Black Star Riders is niet zo goed als Thin Lizzy in zijn beste dagen, het ontbreekt 'All Hell Breaks Loose' bijvoorbeeld aan een écht memorabele baslijn zoals Lynott ze schreef. Deze nieuwe bezetting heeft desalniettemin een verzameling herkenbare en prima genietbare nummers opgenomen en dat is een compliment meer dan waard.

THE BLACK TARTAN CLAN

The Black Tartan Clan

Don't Walk Alone

4Subculture/Sonic Rendezvous

Diana Willms

77

En daar zijn ze weer! De heren van The Black Tartan Clan gunnen je geen enkele kans hen te vergeten, mocht je dat willen. De ene na de andere release ziet het levenslicht, zonder in te boeten aan kwaliteit. Ook met 'Don't Walk Alone' krijg je weer een flinke portie

Keltische folkpunk voor je kiezen die zich zonder moeite tussen bands als Dropkick Murphys en Real McKenzies schaarst. Hier en daar klinken wat spaghettiwesternachtige saloonpingeltes, maar verder drijft het allemaal wel heel erg op de doedelzak; wie allergisch is voor dat instrument kan er hier echt niet zomaar doorheen luisteren. De Belgen spreiden wel een bak energie tentoon om U tegen te zeggen. Daarbij klinkt het allemaal wederom verdomd aanstekelijk. Heel spectaculair of vernieuwend is het natuurlijk niet, maar The Black Tartan Clan doet zijn kunstje wel gewoon goed.

BLOODATTACK

Alphakiller

Bastardized/Sonic

Rendezvous

Diana Willms

70

Bloodatta
de n
op 'Alph
dat klink
meta l
metalen
ten. Zo
me, fasc
'punk' is
doen zo
plaat in
lijk - het
iets van
sief bijte
Het gros
vier min
Engelse
moersta
lend is d
One" zijn
afgelever
ter tot zij

het jaren
Noren w
platenma
de kop g
waar het
band nu
Captain
muziek d
namelijk
Thrill" in
ken en z
Danko J
originele
gebrek r
Glucifer

stondige
oude su
materiaal
dan ook
aldus fro
gen in h
ane voca
mer dat
gelaten
Eeuwige
lijkt rede
lijk klink
de mann
ven war
Gray zijn
kan vent
gen boeg
nen. Na
doorspe
Dictator
allemaal
stelling t
juiste pla

